

Συμπεραίνοντας θέλω νά πῶ ὅτι, ὅπως γιά ἔθνο-
λογικούς λόγους, ἔτσι καί γιά τίς θυσίες του, κι
ἀκόμη καί γιά τὸ ὅτι τὰ σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ
ὀρφανά παιδιά του θέλουν μιὰ πατρίδα, ποῦ ἔπω-
δήποτε νά τὰ χωράῃ, ὁ Ἑλληνισμός ἔχει κάθε δι-
καίωμα νά ἱκανοποιηθῇ ὅσο γίνεται πλατύτερα. Κι
αὐτό, νομίζω, εἶναι καί τῶν Βουργάρων καί τῶν
Σέρβων τὸ συμφέρο. Ξέρω καλὰ πῶς ὁ καθ'αυτὸ
Βουργάριος λαὸς ἔχει ἀπὸ καιρὸ βαρεθεῖ τὰ βάρη
ποῦ τοῦ φόρτωναν γιά τὴ Μακεδονία καί γι' αὐτὸ
θαρρῶ, πῶς συμφέρο σ' ὅλους εἶναι νά μὴν ἀδικη-
θῇ ὁ Ἑλληνισμός, νά μὴν παραπληγωθῇ, κ' ἔτσι
νά πάψουν οἱ οἰκογενειακές μας φαγωμάρες καί νά-
λαφρώσουν κάπως οἱ στρατιωτικοὶ προὑπολογισμοί,
ὅχι νά ἐξακολουθήσουν τὸν ἀνήφορο. Ἄν ὅμως ὅσα
λέμε φαίνονται κοινὰ ἢ ἀφελῆ πολὺ στὴ γουρου-
νίσια λογική, ἀλλάζει ὁ λόγος. Τὸ γουρουνὶ βέβαια
δὲν κοιτάζει παρὰ, ὅπου μπορέσῃ, νά χώσῃ τὴ μύ-
τη του· κ' ὕστερα, ἔτι βρέξῃ, ἄς κατεβάσῃ. Κι ἂν
αὐτὴ ἡ λογικὴ νικήσῃ στοὺς συμμάχους μας κι ἂ-
ναγκαστῇ τυχὸν νά υποχωρήσῃ ἡ Ἑλλάδα ἐδῶ κ'
ἐκεῖ, ἄς περιμένουμε τότε νέα αἵματα μόνο καί μό-
νο ἐξαιτίας μιᾶς χτηνώδικης κι ἀδικῆς ὁρεξῆς ἀρπα-
γῆς· γιατί βέβαια, ὅσο μπορῶ ἐγὼ τοῦλάχιστο νά
βεβαιώσω, ὁ Ἑλληνισμός δὲ θὰ ξεγράψῃ, ἔτι τοῦ
ἁρπάξουν ἀθελά του οὔτε θὰ πιάσῃ νά ζητᾷ ἀνάλο-
γα μὲ τίς θυσίες του μερίδιο στίς χῶρες, ποῦ καί
χωρὶς θυσίες ἔπρεπε νάναί δικές του.

7.12.912

ΛΥΔΟΣ ΠΟΛΑΒΡΟΣ

— — — — —

— Ὅσοι κρατοῦνε συνέχεια τοῦ «Νουμά», πα-
ρακαλοῦμε, στὰ περιεχόμενα τοῦ 1912 νά προστέ-
σουν καί τὰ περιεχόμενα τοῦ ἀριθ. 473 ποῦ ἀπὸ λά-
θος τυπογραφικὸ μείνανε ἔξω ἀπὸ τὸ γενικὸ πῖνακα.

— Τὸ φύλλο δὴ κι ἔμπρὸς θὰ βγαίνει μὲ τίς ταχτικές,
τίς δεξιὰς του σελίδες. Ἄμα σκαρτάρουν τὰ πράγματα, θὰ ξα-
ναρχήσῃ νά βγαίνει ταχτικὰ κάθε βδομάδα.

— Οἱ μεσιανὲς σελίδες θὰ τυπώνονται ἔτσι χωριστὰ, ὅ-
πως στὸ σημερινὸ φύλλο, σὲ σελῖδα βιβλίου. Κ' ἔτσι οἱ ἀνα-
γνώστες τοῦ «Νουμά», στὸ τέλος κάθε χρονιάς, θάχουν καί
τρία τέσσερα βιβλία ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ φύλλο.

— Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ δημοσιεύσουμε τὴ «Θεσσαλία»
τοῦ ποιητῆ Ἀγγελου Σικελιανοῦ.

— Στὸ τελευταῖο φυλλάδιο τῶν «Παναθηναίων» δημοσιεύ-
τηκε μιὰ σημαντικὴ βιογραφικὴ μελέτη τοῦ καθηγητῆ κ'
Ἀντρεάδη γιά τὸ Μαβίλη.

— Μερικοὶ φίλοι ἀπὸ τὴν Τουρκία μᾶς ζητᾶνε τὰ φύλλα,
ποῦ βγήκανε ἀπὸ τότε ποῦ ἀρχίνησε ὁ πόλεμος καί πιάσαμε
νά στέλνουμε φύλλα στὴν Τουρκία. Τὰ φύλλα αὐτὰ τὰ κρα-
τοῦμε στὸ γραφεῖο μας νὰν τὰ στέλνουμε μαζωμένα, ἅμα τε-
λιώσῃ ὁ πόλεμος. Ὡστόσο σὲ ὅσους μᾶς τὰ ζητᾶνε τὰ στέλ-
νουμε κι ἀπὸ τώρα, σῶναι μόνο νά μᾶς γράφουνε μὲ ποιοὺ μέ-
σο μποροῦμε νὰν τοὺς τὰ στέλνουμε ἀσφαλίσμένα.

ΚΑΤΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

II

ΣΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΗΣ ΛΕΣΒΙΑΣ

Πουλάκι, μοναχὴ χαρὰ τῆς νέας μου ἐρωμένης,
τῶν παιγνιδιῶν της σύντροφε, σένα ποῦ κρύβει πάντα
πάνω στὸ στήθος τὸ ἀπαλὸ καί μὲ τὸ δάχτυλό της
σοῦ παίζει, κάνοντας πικρὰ νά τὴ δαγκάνεις, ὅταν
δὲν ξέρω ποιὰ λατῶρα της τὴν κάνει νά πλανεύει
τὴ λύπη ποῦ ἔχει τὴν κρυφὴ σὰ βροσκομαι μακριὰ της.
Νᾶταν, πουλί μου, βολετὸ καθὼς ἐσὺ νά παίζω,
γιά νά ἡσυχάζω τὴ φωτιά ποῦ τόσο μὲ φλογίζει,
χίνοντας μιὰ παρηγοριά στίς θλίψεις τῆς ψυχῆς μου!
Θᾶταν σὲ μένα τὸ φτωχὸ τόσο ὠραῖον ἀλήθεια,
ὡς εἶταν καθὼς λὲν γλυκὸ στὴ γλήγορη Ἀταλάντη,
τὸ μῆλο ἐκεῖνο τὸ χρυσό, τὸ μαγεμένο μῆλο,
ποῦ ἔκανε τὴν παρθενικὰ τὴ ζώνη της νά πέσει!

IV

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΑΡΑΒΙ

Βλέπετε τοῦτο, φίλοι μου, τὸ σκάφος; Καθὼς λένε
εἶταν τὸ γλιγωρότερο καράβι. Κανέν' ἄλλο
ποτέ του δὲν τὸ πέρασε στὸ δρόμο, ἢ τὰ πανιά του,
ἢ τὰ κουπιά του ἂν εἴχαναν τὰ κύματα νά σκίσει.
Νὰ τ' ἀρνηθῇτε σᾶς καλεῖ τρομαχτικὰ ἀκρογιάλια
τῆς μαύρης Ἀδριατικῆς, Κυκλάδες ὀργισμένες
καί σένα Ρόδο ξακουστή, καί σένα Προποντίδα,
καί σένα Θράκη ἀπόσιτη καί σᾶς ἀχτὲς τοῦ Εὐζείνου,
ὅπου ἓνα δάσο μιὰ φορὰ ξάπλωνε τὰ φτερά του.
Ναί! τοῦ Κυτῶρον οἱ κορυφὲς ὅπου συχνὰ ἀντηχοῦσεν
ἀπάνω στὰ προφητικὰ τὰ φύλλα του ὁ ἀγέρας.
Λέει, πῶς τὸ ξέρετε καὶ γιά νά τὸ μαυριεῖστε,
Ἄμαστρο ἐσὺ καί Κύτωρε ποῦ εἴσπον ἀπὸ πυξάρι
στεφανωμένος πάντοτε, γιατί ὑψωνόταν καί εἶταν
στὶς χιονισμένες σας κορυφὲς ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου.
Καί τὰ κουπιά του πρῶτ' αὐτὰ στὴ θάλασσα ἐβραχίγκαν
ὅπου ἔλουσε τὰ πόδια σας. Ἀνάμεσ' ἀπὸ κεῖνι
τὰ ὀρητικὰ τὰ κύματα τὸν κύρη του εἶχε φέρει,
εἴτε ἀπ' τὴν Δύση ἢ τὴν Ἀγῆ, ὁ ἀγέρας κι ἂν φρουσοῦσε,
εἴτε ἂν ὁ Αἰόλος ἦρχονταν ἐκεῖ γιά νά παύσει.
Καί ὅμως ποτέ δὲν πρόσφεραν εὐχὲς στοὺς θεοὺς γιά
[τοῦτο,

ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ φεύγοντας μιὰ θάλασσα μεγάλη,
ἦρτε ν' ἀράξει στίς ὀχτιὲς τῆς λίμνης τῆς καθαρίας.
Τέτοιους καιροὺς ἀπέρασε καί τώρα ἔρημο καί μόνο,
σαλπίζει μὲς τοῦ λιμανιοῦ τὴ νεκρικὴ γαλήνη
καί πέρνει γιά προστάτες του, ἑσένα Πολυδεύκη
καί σένα Κάστορα καλὲ---δίδυμα ἀστέρια, θεῖα!